

T62

Carmina LXIV, vv. 52-131

Arianna abbandonata

Metro:
esametri

- Namque fluentisono prospectans litore Diae,
 Thesea cedentem celeri cum classe tuetur
 indomitos in corde gerens Ariadna furores,
 55 necdum etiam sese quae visit visere credit,
 utpote fallaci quae tum primum excita somno
 desertam in sola miseram se cernat harena.
 Immemor at iuvenis fugiens pellit vada remis,
 irrita ventosae linquens promissa procellae.
- 60 Quem procul ex alga maestis Minois ocellis,
 saxea ut effigies bacchantis, prospicit, eheu,
 prospicit et magnis curarum fluctuat undis,
 non flavo retinens subtilem vertice mitram,
 non contacta levi velatum pectus amictu,
 65 non tereti strophio lactentes vincta papillas,
 omnia quae toto delapsa e corpore passim
 ipsius ante pedes fluctus salis alludebant.
 Sed neque tum mitrae neque tum fluitantis amictus
 illa vicem curans toto ex te pectore, Theseu,
 70 toto animo, tota pendebat perdita mente.
 Ah misera, assiduis quam luctibus exsternavit
 spinosas Erycina serens in pectore curas
 illa ex tempestate, ferox quo tempore Theseus
 egressus curvis a litoribus Piraei
 75 attigit iniusti regis Gortynia tecta.
 Nam perhibent olim crudeli peste coactam
 Androgeoneae poenas exsolvere caedis
 electos iuvenes simul et decus innuptarum
 Cecropiam solitam esse dapem dare Minotauro.
- 80 Quis angusta malis cum moenia vexarentur,
 ipse suum Theseus pro caris corpus Athenis
 proicere optavit potius quam talia Cretam
 funera Cecropiae nec funera portarentur.
 Atque ita nave levi nitens ac lenibus auris
 85 magnanimum ad Minoa venit sedesque superbas.
 Hunc simul ac cupido conspexit lumine virgo
 regia, quam suaves exspirans castus odores
 lectulus in molli complexu matris alebat,
 quales Eurotae progignunt flumina myrtus
 90 aurave distinctos educit verna colores,
 non prius ex illo flagrantia declinavit
 lumina, quam cuncto concepit corpore flammam
 funditus atque imis exarsit tota medullis.
 Heu misere exagitans immiti corde furores,

- 95 sancte puer, curis hominum qui gaudia misces,
 quaeque regis Golgos quaeque Idalium frondosum,
 qualibus incensam iactastis mente puellam
 fluctibus, in flavo saepe hospite suspirantem!
 Quantos illa tulit languenti corde timores!
- 100 Quam tum saepe magis fulgore expalluit auri,
 cum saevum cupiens contra contendere monstrum
 aut mortem appeteret Theseus aut praemia laudis!
 Non ingrata tamen frustra munuscula divis
 promittens tacito suscepit vota labello.
- 105 Nam velut in summo quatientem brachia Tauro
 quercum aut conigeram sudanti cortice pinum
 indomitus turbo contorquens flamine robur
 eruit (illa procul radicitus exturbata
 prona cadit, late quaeviscumque obvia frangens),
- 110 sic domito saevum prostravit corpore Theseus
 nequiquam vanis iactantem cornua ventis.
 Inde pedem sospes multa cum laude reflexit
 errabunda regens tenui vestigia filo,
 ne labyrinthis e flexibus egredientem
- 115 tecti frustraretur inobservabilis error.
 Sed quid ego a primo digressus carmine plura
 commemorem, ut linquens genitoris filia vultum,
 ut consanguineae complexum, ut denique matris,
 quae misera in gnata deperdita laeta<batur>,
- 120 omnibus his Thesei dulcem praeoptarit amorem,
 aut ut vecta rati spumosa ad litora Diae
 venerit, aut ut eam devinctam lumina somno
 liquerit immemori discedens pectore coniunx?
 Saepe illam perhibent ardenti corde furentem
- 125 clarisonas imo fudisse e pectore voces,
 ac tum praeruptos tristem conscendere montes,
 unde aciem in pelagi vastos protenderet aestus,
 tum tremuli salis adversas procurrere in undas
 mollia nudatae tollentem tegmina surae,
- 130 atque haec extremis maestam dixisse querellis,
 frigidulos udo singultus ore cientem.